

A kutyatartás szép és nemes dolog, csak nem mindenki fogja fel egyformán. Se szeri, se száma az elhagyott vagy éppen otthonról elhajtott kutyusoknak. Ezek a kutyák néha összeverődve csatangolnak – szerencsére nem jellemző ez Udvarhelyre, de vannak még olyan dolgok, amiben javulhatnánk. Például „hozzáállásban”. A következő történetet érdemes több szempontból is megvizsgálni.

Fogtuk, hívtuk, úgy maradtunk...

Hétköznapi délután egy ismerőssel beszélgetek a lakótelepen, amikor egy jól láthatóan fajtatiszta, nyakörves kutya siet el mellettünk. Észrevettük, hogy nyakörvén telefonszám is van, nosza, az ismerős hamar odacsalogatta, én már hívtam is a számot, mondván, hogy éppen megtaláltuk a kutyát, tartjuk, jöjjön érte.

A vonal túlsó végén az illető picit meglepődött, majd nyugodt hangon közölte, hogy a kutyust engedjük el, mert nem lesz semmi baja. „El szoktuk engedni, megjárja magát, aztán hazajön” – mondta az ismeretlen gazdi. Nem igazán tudtam szóhoz jutni, néztünk egymásra az ismerőssel, de megcselekedtük, amit kért a gazdi, a kutyus továbbslisszolt a betonon.

Nem igazán hagyott nyugodni a téma, mert nem először fordult elő, hogy nyakörves, telefonszámos kutyát fogtam meg az utcán – olyan is volt, hogy a számot tárcsázva ismerős

ember neve jelent meg a telefonom kijelzőjén, az illető percek alatt ért a helyszínre, megköszönve, hogy nem engedtem el a kedvencét. Utóbbi kapott egy dorgálást, majd hazavitték.

Az ebek és a gazdák reménye

Az [Ebremény Egyesülettől](#) azt is megtudtam, hogy bizonyos kutyatartóknál sajnálatos módon teljesen bevett szokás, hogy a kutyust egyszerűen „elcsapják” otthonról – az állat valóban „megjárja” magát, aztán hazamegy. Az, hogy esetleg milyen betegséget visz haza, már mellékes. Ahogy az is, hogy esetleg elgázolhatja egy autó, megsebesítheti egy másik kutya, netán egyszerűen „begyűjtik” azok a haszonleső „jóakarók”, akik a telefonszámot felhívva pénzt kérnek az állatért.

Ilyen eset az utóbbi években sok volt a városban. A „Há' mennyit ér meg neked?” az első kérdés, a végkifejlet pedig az, hogy a gazdi fizet – igaz, az is előfordult, hogy egyszer a gazdi többedmagával ment az ellopott kutya után, zsebében a váltságdíjjal, a végeredmény egy olyan alapos verés lett, hogy a váltságdíjban reménykedőt néhány hétig akkor is kirázta a hideg, amikor kutyaugatást hallott.

A kutyának se kell

Betegség, sérülés, trauma biztosan nem – valahogy úgy képzelem el, hogy a gyereket sem csapjuk ki kiskorában az utcagyerekek közé, hogy ott tanuljon bele az életbe. Lépten-nyomon azért kardoskodnak a kutyatartók, hogy a kedvenceket tisztességesen tartsa mindenki, a kutya ne terjesszen betegséget, a piszok ne maradjon utána az utcán, ne legyen agresszív, stb.

Úgy látszik, mégis vannak olyanok, akik magasról tesznek az egészre, mondván, hogy „majd hazajön”. Lelkük rajta, ez is egy szempont. Csak akkor vegye le a telefonszámot az állat nyakörvéről, ha nem akarja, hogy telefonálgassanak neki. Habár ez is egy szempont: ha telefonálnak, legalább tudja, hogy merre jár a kutyus. Elvan valahol, aztán hazamegy sebeit nyalogatni, az otthon melegébe. Kutyadolog.

Ebcsont beforr, hogy a közhellyel éljek.